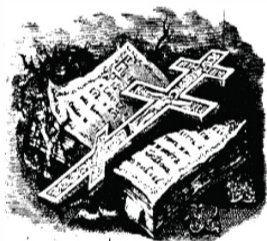

НАЈВАЖНИЈЕ О ВЕРИ И ЖИВОТУ

Београд,
2016

**Православни мисионарски центар
„ о. Данил Сисојев“
(у саставу Мисионарског одељења
Српске Православне Цркве)
www.svedokverni.org**

**„Најважније о вери и животу“,
Београд, 2016, 36. стр.**

*У овом издању сакупљене су поуке осам
духовних аутора из Русије, Грчке, Србије
и Грузије. Сви они кратко, дубоко и
приступачно објашњавају
главне истине вере.*

Ово издање је поклон! Није намењено продаји!

Свети Николај Српски О Заповестима

Свака заповест Христова изгледа стешка ономе ко ниједном не покуша да је изврши. Господ је на пример рекао: „чините добро онима који вас мрзе“, а ти се чудиш говорећи: «Зар је то могуће? И зар та заповест није противна природи човечијој?» То питање никада ти не би поставио, да си бар једном у животу покушао да учиниш неко добро човеку који те мрзи. А да си покушао, видео би, да је она заповест Господња могућа за извршење и да одговара бољој природи људској. Причао нам један наш сељак: између мене, вели, и мог комшије била узрасла мржња као трње, па никако ни да се погледамо као људи. Једне зимске ноћи читао ми је мој синчић Нови Завет, па прочита и оне речи Спаситељеве: чините добро онима који вас мрзе. Доста! викнух ја детету. Целу ту ноћ нисам могао заспати

све мислећи и премишљајући, како бих ја могао испунити ту заповест Божију? И где би се мени могла дати прилика, да ја учиним неко добро дело моме комшији?

Једнога дана чујем ја кукњаву у комшилуку. Распитам се и сазнам, да је пореска власт одузела сву стоку моме комшији и отерала судници да прода за дужни порез. Као муња дође ми мисао у срце: ево сад ти се даје прилика: одмах одем судници, платим порез за човека који ме највише мрзи на свету, а стоку му вратим кући. Кад је он то сазнао, видели га моји како замишљен шета око своје куће. У мрак викне он мене по имену, и ја се одазовем и приђем плоту.

- Што си ме викао? упитам. Он бризне у плач и ридање. И ниједну једину реч није ми могао проговорити, само је плакао. Од тада ми живимо у већој љубави него рођена браћа.

Ето како су слатки и дивни плодови од извршења заповести Господње.

Архимандрит Јован Крестјанкин

Слово о малом добру

Много људи мисли да је живети по вери и испуњавати вољу Божију веома тешко. У стварности је то веома лако. Треба само да обратимо пажњу на ситнице, на мале ствари и да се старамо да не грешимо у најмањим и најлакшим делима. То је најпростији и најлакши начин да се уђе у духовни свет и приближи Богу.

Обично човек мисли да Творац захтева од њега много великих дела, највеће самоодрицање, свецело уништење његове личности. Човек се тако преплаши тим мислима да почиње да се боји да се у било чему приближи Богу и чак се не удубљује у реч Божију. “Свеједно је”, мисли он, “ништа не могу да урадим за Бога и за душу своју, боље ми је да будем по страни од духовног света, него ћу живети како сви живе”.

Приликом самог уласка у религиозну област постоји некаква «хипноза великих дела»: треба учинити или неко велико дело или никакво. И људи не чине никакво дело ни за Бога ни за душу своју. Задивљујуће је то да што је више човек посвећен ситницама у животу, тим пре управо у ситницама он жели да буде поштен, чист, веран Богу. Међутим, кроз правилан однос према ситницама мора проћи сваки човек који жели да се приближи Царству Божијем. Незнатни добри поступци представљају воду на цвету човека. Уопште није неопходно да се на цвет коме је потребна вода излије море воде. Можемо сипати пола чаше и то ће бити довољно, за живот цвета ће то имати велико значење. Уопште није неопходно да прегладнелом или одавно гладујућем човеку пружи килограм хлеба - довољно му је да поједе и пар кришки и његов организам ће оживети.

„Заиста, заиста вам говорим, који напоји једнога од малих ових само чашом

воде у име ученика, неће изгубити награду своју“ (Мт. 10,42). У овој речи Господњој је изражена важност малог добра. «Чаша воде» није много. Господ још додаје да ту чашу дају «у име ученика». То је јако битан детаљ. И на њему се треба пажљиво зауставити. Најбоља дела у животу увек су дела у име Христово, у име Господње. “Благословен онај који долази - у било каквом смислу - у име Господње”, у име Христа. Дух, име Христово придају свим стварима и поступцима вечну вредност, ма како били мали поступци. И проста љубав, жртвена, човечанска, на којој лежи одсјај љубави Христове, чини значајном и драгоценом сваку реч, сваки гест, сваку сузу, сваки осмех, сваки поглед човеков. И ево, Господ јасно говори да не чак ни у Његово, него само у име ученика Његовог учињено мало добро дело већ јесте велика вредност у вечности. Када би људи били мудри, сви би стремили малим и за њих сасвим лаким делима, помоћу којих би могли за себе добити вечно благо.

Да бисмо учинили да тесто у тепсији нарасте, уопште не треба да у њега наспемо тепсију квасца. Довољно је насути врло малу количину и сво тесто у тепсији ће да нарасте. Тако је и са добром: најмање добро може да произведе огромно дејство. Ето због чега не треба занемаривати ситнице у добру. Уистину, мало добро је неопходније, потребније у овом свету од великог. Без великог добра људи живе, без малог неће преживети.

Архимандрит Емилијан (Ватидис) **Наши односи са ближњим**

Наша данашња тема - „односи са ближњим“ је практична и такође веома важна за целокупни наш свакодневни живот. Све што постоји у свету представља икону која наше мисли, ум и срце узводе на небо и повезују са Богом. Наша тема није просто једна

икона, већ цели иконостас који показује како су живели Светитељи и како они желе да ми живимо.

Савремени људи говоре да им љубав није потребна, да је потребна праведност. А ми говоримо да можемо праведност наћи на небу, а да нам је овде неопходна љубав. Љубав је подражавање Христу, јер „Он први заволи нас“ (1 Јн. 4:19). Зато када волимо то значи да смо примили дар, благодат од Господа и да гледамо на Христа. Циљ љубави је у томе да један доноси радост другоме: ја се добровољно жртвујем да би други имао више, жртвујем себе самог да би се други осећао удобно, да би осећао сигурност у животу.

Љубав је јединствена веза која нас повезује са Црквом и истовремено са Христом. Како постићи ово? „Поднесите један другог у љубави“ (Еф. 4:2), како говори свети Апостол Павле, прихватајући другог онаквим какав он јесте. Неко је гунђав? Нека гунђа. Ако желиш да му приговориш да престане

да гунђа, он ће још више почети да гунђа, а ти ћеш се још више наљутити и викати. Други устаје, прави буку и буди те. Вероватно и ти чиниш нешто слично, али не примећујеш то. Остави га, јер ако почнеш да га исправљаш онда ће и он покушати да исправи твоје грешке.

У манастиру једино старац исправља људе, никада монах неће рећи другом: уради тако, једино ако није под утицајем неког злог духа. Истински монах никада неће учинити тако нешто. У манастиру постоји само један отац, а сви остали су браћа или сестре. Да ли видите са каквом топлином се Црква побринула о томе? Захваљујући томе нема гнева, злобе, већ све постаје благородно.

Шта значи: благородни? То је човек чије присуство не остаје непримећено јер је такав милостив и брз да помогне. Како све постаје благородно? *„Праштајући један другом“* (Еф. 4:32). Своју љубав ми изражавамо и кроз наш однос према другом са поштовањем. Никада не

седимо пред оним ко је старији од нас, једино ако нас он сам не замоли за то. Ако некоме нешто није пошло за руком или је допустио грешку или има неку [другу] огорченост, показујемо му своју љубав, да бисмо га утешили и решили проблем, трудећи се на тај начин да се „не старамо свако за своје, него свако и за оно што је других“ (Еф. 2:4).

Нека свако од нас чини оно што жели други. Муж – оно што хоће жена. Жена – оно што хоће муж. Видите ли браћо, колико тананости, благости, нежности ми налазимо у Цркви и посебно на примеру Светих? Светитељи су пажљиви, јер су окусили сладост и мир Светог Духа и да нису духовно пажљиви, изгубили би тај мир. Светитељи се увек труде да не огорче ни једног човека. Они су гледали на другог као на Христа, љубили су човека као икону Божију.

Преподобни Пајсије Светогорац О борби са страстима

- *Старче, шта су то страсти?*

- То су силе душе. Бог даје човеку не пороке, већ силе. Међутим, ако не употребљавамо ове силе на добро, долази зли дух и почиње сам да их усмерава и оне постају страсти... Ако се будемо правилно користили овим силама, усмеравајући их против зла, онда ће нам оне помоћи у нашем духовном подвигу... У зависности како човек буде користио силе своје душе, он ће постати или бољи, или гори...

- *Старче, неки сматрају да када постоји неки недостатак у човековом бићу то је немогуће исправити.*

- Види, шта се дешава: некима је тако згодно да говоре, јер тако оправдавају себе и чак не покушавају да се избеаве од недостатка који имају. Такав човек говори: „Бог ми није дао способност! За шта сам ја крив? Зашто од мене траже

оно што је преко мојих снага?“ Ето ти оправдања. Човек се оправдава и живи како жели. Ако ми почнемо да говоримо: „То је наследно, то је својство карактера“, како ћемо се онда исправљати? Такав однос нас лишава духовне смелости...

Приметио сам да неки умни људи штите нешто што није правилно, јер им је тако лакше, јер на тај начин оправдавају своје страсти. Да би одсекао страст, човек не треба да оправдава себе, већ да се смири. Ако, на пример, говори: „Није ми дато да волим, а другоме је дато“ и не труди се да стекне љубав, како он може духовно да успе? Без борбе нема успеха.

Зар нисте читали код Светих Отаца какве су пороке на почетку имали неки од подвижника и на који су се степен духовног савршенства они затим попели? Превазишли су многе врлинске људе. На пример, свети Мојсеј Мурин, какав је злочинац био и какав је постао касније! Ето шта чини благодат Божија! По мом мишљењу, човек који има лошу

наследну предиспозицију, када се бори да стекне врлине, добија веће награде од човека који је наследио врлине од својих родитеља и није пролио зној да их стекне. Зато што је један већ дошао на готово, док је други морао много да се потруди да би их стекао. Погледај, и људи више уважавају оне који су, наследивши од својих родитеља дуговања и трудили се без спуштања руку, успели не само да измире дугове већ и да стекну сопствено имање, од оних који су имање добили као наслеђе од својих родитеља.

- *Старче, мене муче страсти.*

- Осећаш да у теби живе страсти? То је добро. Када човек схвата да га страсти савладавају, онда се смирује. А где је смирење, ту долази благодат Божија.

- *А када се страст дуго не показује, да ли то значи да ње више нема?*

- Ако у теби живи страст, у одређеном тренутку ће се она показати. Зато, ако знаш да у теби живи страст, буди пажљив. На пример, знајући да негде поред твоје

куће живи змија ти ћеш, излазећи напоље, сваки пут гледати да она не изађе и да те не уједе. Није страшно када знаш да је негде близу змија и очекујеш тренутак да је убијеш када изађе; страшно је ако идеш безбрижно и ништа не сумњаш, а она се изненада баци на тебе и угризе. Овим хоћу да кажем да је опасно стање када човек не пази на себе и не зна своје страсти. Међутим, када зна какве страсти су у њему и бори се са њима, онда му Христос помаже да их искорени.

Архимандрит Рафаил Карелин О покајању

Ми се налазимо у стању некаквог незнања, као да се свет приближава катастрофи коју је немогуће спречити. Предлажу нам различите савете и утјехе - болесника убеђују да је здрав, често цртају утопистичке слике,

али то мало помаже. После допинга наступа још већи губитак снаге, после илузија распаљених гордошћу, још је веће разочарење. Где је излаз, и има ли га? Одговор можемо наћи само у једном чистом извору - Светом Писму, које не лаже, које не греши и не доводи у заблуду.

У тешким временима историје пророци су призивали народ на свеопште покајање. Призивали су свакога да увиди своје грехе и осети своју одговорност за њих. Призивали су народ да остави идоле и врати се Богу. Само покајањем почиње обнова, само се кроз бол тешко болесни човек враћа у живот. Човјек који не осећа бол је мртав. Душа која не осећа своје грехе, претвара се у леш. Другога пута нема: или покајање као једини пут према Богу, или губитак Бога и безнадежност. Само чаша покајничких суза може на суду Божијем превагнути море људског греха.

Не може се рећи да је у нашем друштву нестало добро; тако нешто би

било нетачно. Још на срећу, има много примера доброте, саосећања, служења људима, међутим, трагедија је у томе што су људи заборавили на покајање. Изгледа да је некаква мрачна сила украла од нас овај велики божански дар, ово васкрсење пре телесне смрти.

Наша грешка је у томе што оправдавамо себе, тражимо узроке наших несрећа ван нас, зато јеванђељски призив на покајање не наилази на живи одјек у нашем срцу, а ако се и кајемо, онда је то ритуално и формално, као да заборављамо на трагичне последице гријеха.

Световни морал је заснован на гордости - личној и друштвеној - на ономе што погрешно називају људским достојанством. Понекад се сматра чак корисним вештачко развијање ове гордости, као да се рачуна са тим да ће човек постати онакав каквим га представљају, хвалећи га. Међутим, резултати су готово увек жалосни: човек који се уверио у своје

“врлине”, обично се умирује тиме, сматра да је код њега све у реду, нема због чега да се поправља, остаје му само да се радује што је такав - добар. Али живот никога не мази и онај који је стекао комплекс своје исправности налази се у континуираном сукобу са онима који се с њим не слажу и који му противрече. Таквом се човеку чини да је он отелотворење добра и непогрешивости, а да су други носиоци зла. Одуство умећа да се увиде сопствене грешке, одсуство жеље за самоосудом доводи до тога да се хлади пријатељство, распадају се породице, људи се отуђују једни од других. Комплекс властите праведности представља најтежи јарам који човек може да носи.

Покајање је суд над собом пре Божијег суда. А таквом се човеку чини да га неправедно гоне, понижавају и вређају. Он може да наступа јединоу улози тужиоца, а то је увек ризично и без перспективе. Без дубоког сагледавања својих грехова, своје кривице, своје

унутрашње изопачености, човек се не може променити, не може се покајати и примити Божију благодат, не може ступити у нове односе са људима и са Богом. Он личи на некаквог чудног безумника који је због гордости сам себе закопао у брлог.

Једном је александријски архиепископ упитао игумана Нитријске горе који је подвиг, према његовом дугогодишњем искуству, највиши на подвижничком путу? Овај је одговорио: „непрестано самопрекореваче - то јест, увек и у свему кривити само себе самога“. Архиепископ је рекао: „То не само да је највиши подвиг већ је и једини пут спасења“. Ту су извори хришћанског и светског морала, ту је граница која дели ова два колосека.

Исповест је света Тајна и спољашњи облик покајања. Има људи који се кају ватрено и искрено, али каква је исповест код већине? Обични људи често изговарају научене фразе, слабо схватајући њихов

смисао. Што се тиче великог дела представника интелигенције, они се исповедају или пишу исповест као психолошку самоанализу, али у њој недостаје основно - гнушање према сопственом греху и жеља за борбом са грехом у будућности. Зато њихове исповести личе на књижевну повест о својим интимним доживљајима, без осећања трагичности греха као смрти душе.

Тек осудом себе самога почиње духовни препород човека. Горди човек не може да воли, он не уме да буде захвалан. Само смирени човек је у стању да види привлачност и доброту другог. Смирење се стиче покајањем и само покајање расте и продубљује се према мери смирења. Једино смирење даје људима способност да искрено поштују један другог. Тражити од себе више него од ближњих, бити захвалан за учињено добро, за указану пажњу, праштати туђе грешке - ето темеља на коме се може градити

хришћанска породица и друштво.

Човек који уме да окриви себе неће губити унутрашњи мир, неће проклињати људе и животне околности и махати песницама по ваздуху. Размишљаће о томе какве је он грешке направио, како треба да поступи да би их, по могућности, исправио и чак ће чашу најтежих искушења примити као лек за очишћење своје душе.

Грех, који није опран покајањем не нестаје; као што капљице кише образују потоке тако и греси људи, сјединивши се, образују рушилачку снагу, која се пројављује на физичком плану у виду ратова, друштвених немира, глади, епидемија и природних катаклизми. Ова сила, ова мрачна енергија наших грехова отвара демонима широко поље за делатност на земљи. Зато од покајања зависе судбине народа, земаља и читавог човечанства.

Неко ће рећи: „Заиста, какво ће значење за свет имати моје покајање или

покајање малог броја људи?“ Сетимо се: Господ је тражио у Содому десет праведних, али их није нашао, иначе би град био поштеђен.

Нека сваки човјек запали своју свећу покајања, а то значи, опростити свима, молити се за све и одговорити добром на зло. Нека се сваки човек покаје за себе и своје ближње: његова свећа неће бити усамљена - око ње ће се запалити и друге свеће. Нека чува тај огањ у своме срцу: «Господе, Исусе Христе, Сине Божији, помилуј ме грешног».

Само покајање је нада, а нада, сједињена с љубављу, не може бити одбачена од Бога.

Архимандрит Андреј Конанос Како сачувати породицу?

У наше време ништа не представља обавезу. Раније су људи говорили: «Да, сада смо у браку! Сада је то заувек!» Знали су да након венчања нема пута назад: брак се не распада. Не треба мислити да је брачни живот тада био лакши него сада. Једноставно се оно што се догађало у породици није износило ван куће - људи су такође страдали, супружници су имали исте проблеме као и сада, али о томе никоме нису говорили. Многе жене су саме са собом пролазиле кроз то, осећале бол, плакале, догађало се да су их чак и тукли њихови мужеви...

Данас се много тога изменило, да би данас супружници били у стању да остану срећни и вољени, неопходно је да сачувају своје односе кроз лично саосећање. Другим речима, да би се данас сачувао брак неопходно је да се ради на њему, да

се помогне браку јер само по себи ништа не представља објективну реалност. Брак се може упоредити са великим кандилом - ако не будеш доливао уља, пламен ће врло брзо почети да се смањује и на крају да се угаси. А за то заправо и није потребно много труда. Зато ми је жао када видим хришћане који су разочарани у свој брак.

Није случајно што сте ожењени. Бог вам је тиме указао част, то вам је Он Сам пожелео. Он има добар циљ и сигурно нешто добро треба да се догоди у вашем животу. Зато сте дужни да достигнете тајну срећних односа и потрага за њима представља циљ вашег живота. Зато што Господ тако жели. Тешко је живети 50-60 година заједно. Шта рећи, то није лак подвиг. Али то у себи крије лепоту. Ако стално будете заједно и будете у стању да учите све добро што је у вама, ваши односи ће ојачати и почети да доносе плод. И тада ће неминовно из тога произаћи нешто добро.

Опасно је цео живот се веселити, то

не доноси плода. Ако се цветић не посади негде да пусти корен, неће моћи да порасте, неће почети да цвета. Брак има своју лепоту, али се та лепота показује кроз тешкоће заједничког живота, различите карактере, проблематично понашање.

Неки човек ми се након десет година брака пожалио: „Жена коју сам оженио је некада била потпуно другачија, не као што је сада. Нисам се оженио овом женом“. И његова жена мисли да се није удала за човека који је сада поред ње, јер је на почетку њен муж био другачији, а сада се показао као други човек.

Зашто се тако догађа? Све је прилично једноставно. За време заједничког живота нестају формалности, љубазност, добри манири одлазе и ми показујемо своје право «ја». То је истина. Добро је и правилно показивати своје право «ја». Ми људи смо јако компликована бића, имамо различите недостатке, нервозе, агресију, љубомуру,

мржњу. Ова осећања постоје у мањој или већој мери у души сваког човека, показују се такође и у браку. Потражи их у себи и наћи ћеш их, а затим захвали Богу због тога што ти жена која је поред тебе, или мушкарац који се налази са тобом, помажу да увидиш свој сопствени карактер. Како би га у супротном ти могао видети? На тај начин помажеш себи у разумевању онога што је скривено у теби.

Решење проблема није у бекству, решење је у томе да останеш и потрудиш се, измениш се и измениш свој «его». Најважније међутим јесте да исправиш себе. Већина људи улази у брак да би изменила другу особу. Ово је лажна мисао, истина је у супротном: уђи у брак да би изменио себе самога! Када се ти будеш изменио сам, тада ће се и други променити. Размислите, да ли волите оне са којима живите? Да ли ти познајеш своју жену? Да ли ти познајеш свога мужа? Да ли заиста познајеш његов карактер, душу, понашање? Постоје супружници који

живе заједно и не знају ништа једно о другом.

То је јако жалосно, живети много, много година заједно и толико мало се познавати међусобно да на крају нисте у стању ни да познате лепоту људских односа. И како је предивно заиста познавати блиску особу. Зато се брините једно о другом, трудите се да разговарате међусобно, говорите и гледате једно у друго чак и када се свађате. Свађа није лоша ствар ако потом из ње буде произашло нешто добро. Сви смо ми људи.

**Преподобни
Порфирије Кавсокаливит
О васпитању деце**

Гледаћемо Бога у лицима деце и пружаћемо деци љубав Божију. Нека се деца такође науче да се моле. Да би се деца молила, неопходно је да у њима тече крв молитвених родитеља.

Родитељима једноставно није довољно да буду само побожни. Неопходно је и да не принуђују децу, да не покушавају кроз притискање да их учине добрим. Сопствена деца се могу и одгурнути од Христа ако се егоистично следе религиозни принципи. Деца не воле притисак. Не принуђујте их да иду са вама у храм. Можете рећи следеће: „Ко жели, може са мношћом да иде у храм сада или да дође касније.“ Дајте могућност Богу да говори са њиховим душама.

Узрок што деца неких верујућих родитеља када одрасту, постају

непослушна, остављају веру и све добро, крије се у притиску који на њих врше „добри“ родитељи.

Деца се, док су мала, потчињавају. Међутим, када напуне шеснаест или више година, долази до супротних резултата. А када се пак развијају у слободи, истовремено видећи добри пример одраслих, онда са радошћу гледамо на њих. У томе је тајна: будући добрим и светим, надахњивати и сијати.

Очигледно је да на живот деце утиче оно што родитељи носе у себи. Родитељи инсистирају: „Хајде, иди, исповеди се, причести се, хајде уради то и то...“ Ништа се не догађа. Али, они гледају тебе? Чиме живиш, то и носиш у себи. Да ли у теби сија Христос? То и утиче на твоје дете. У томе је тајна. Када су родитељи свети и предају то детету, онда се дете, какве год лоше утицаје вршила средина на њега, не предаје тим утицајима јер је на његовим вратима (срца) Христос.

Чини се да је јако тешко постати

добар, међутим, заправо је веома лако, када од малена имаш добро животно искуство.

Митрополит Атанасије Лимасолски О Цркви

Свако мора да схвати: оно што Стражимо у Цркви и што Она може да нам пружи јесу лични односи са Христом. Веома је важно знати да смо, улазећи у Цркву, призвани да успоставимо односе не са учењем Цркве, већ са конкретном Личношћу. Да бисмо имали личне односе са Исусом Христом, живом Личношћу, Која постоји и са Којом човек може и треба да има односе љубави. Треба заволети ту Личност.

Црква је живот искуства, искуство вечног живота, који почиње у овом животу и прелази у вечно Царство

Божије. Када служимо свету Литургију, говоримо: «Тело Христово примите, Источника бесмртности узмите». Сада, сада ми узимамо бесмртни Христов живот, а не након смрти.

Црква не говори ствари које не може да докаже. Она доказује, али не разумом, већ искуством.

Искуством је потврђено да човек који има личне односе са Богом не осећа празнину у себи. И када се особа оштро мења ка бољем – то такође представља искуство Цркве и чуда која се у њој до данас догађају. Све то до данас пребива у Цркви и јесте доказ тога да је Црква жива.

За нас је Христос савршена Личност, савршени Спаситељ света. Ми не можемо прихватити да је могуће спасити се другом личношћу, идејом или учењем - најважније је схватити да у Цркви развијамо личне односе са Самим Христом. Када човек постане свестан тога и прими то, стаје на пут исцељења који предлаже Црква и осетиће то у свом срцу.

Када човек гледа на Цркву као на идеологију, он не може да разуме да се живот верних заснива на искуству. За њега је то безумље. За њега је Црква безумље. А Светитељи су за њега безумни, јер су чинили апсурдне ствари. Како ћеш објаснити логички оно што су урадили мученици, подвижници, отшелници, пустињааци?

Уопште, важно је да православни верујући човек себи постави питање: све што радимо, наша поклоничка путовања, паљење свећа, ноћна бдења, молитве, пост, милосрђе – сви наши поступци – ради чега су они? Зашто све то радимо? Од нашег одговора на то питање зависи правилност или неправилност нашег духовног живота.

Прва и једина заповест коју нам је дао Бог, од које су већ потекле све друге заповести – љубити Господа Бога свим срцем (Мк. 12:30). А друга која истиче из ње је „љуби ближњега свога“. Све остале заповести представљају продужетак ове

две. Ако љубите свог ближњег, нећете украсти од њега, нећете га лагати, бити неправедни према њему, ништа нећете желети од оног што има, ни његову жену, ни његов дом, нећете га осуђивати...

Грешка се јавља када говоримо да све то радимо да бисмо просто постали добри људи, да бисмо постали бољи. У питању је степеник о који се сви спотичу. Јер ако би циљ Цркве био једино у стремљењу да нас учини бољима онда не би било потребе за личним односима са Христом, нити било каквих разлога за Христов долазак у овај свет.

Шта мислите, зашто нисмо у стању да схватимо Светитеље? Или, једноставније речено, зашто не можемо да схватимо оне који воле Бога?

Ми говоримо: „Зар је било неопходно да се ради све то да би се спасили? Зар је толико неопходно да се одлази у планину због тога? Зар смо и ми дужни да радимо све као што су радили Светитељи?“ Наравно да не. Нема потребе за тим.

Међутим, ако бисмо схватили да су наши односи са Богом неопходни не само ради нашег спасења, већ и ради израза наше љубави према Њему, онда би нам постали разумљиви и Светитељи и њихови поступци.

Ови поступци не могу да се објасне само уз помоћ разума, јер љубав излази ван граница разума. Чак и световна љубав. Када се на пример неко припрема да уђе у брак и воли изабрану особу: млади човек воли своју невесту, девојка воли свог будућег мужа... Они могу да поступају потпуно ирационално. Ако питате заљубљену девојку ко је најбољи човек на свету, она ће вам говорити о ономе кога воли и образложиће то најлепшим речима. Она неће приметити у њему ниједан недостатак, неће бити у стању да види ништа лоше у њему јер је љубав изнад тога.

Живот у Цркви развија односе. Међутим, у питању су лични односи између човека и Христа, а не између

човека и Христовог учења, не између човека и Јеванђеља, не. Јеванђеље је нешто што нам помаже да достигнемо врхунац љубави ка Христу.

Дакле, Црква је налик на болницу која нас лечи и помаже нам да волимо Христа, а љубав ка Христу је пламен који се разгорева у срцу да бисмо могли да проверимо себе, видимо да ли се налазимо у љубави Божијој. Ако приметимо у себи неки облик злобе, егоизма и порока, треба да будемо свесни тога и признамо да Христос не може да буде у нашем срцу када је оно пуно „жучи“.

Ради решења свих проблема и одговора на сва питања, неопходно је отворити се за љубав према Богу. Када човек заволи Бога, Бог ће га исцелити и васкрснути, чак и ако је човек мртав и распада се – Бог ће га подићи, ако човек избаци из свог срца све некорисно и остави у њему само љубав према Богу, почне да гради свој живот у сагласности са овом љубављу. Ако човек поступи

овако – његов живот ће постати рај, јер рај није ништа друго до љубав Божија.

Не смемо заборавити да све што радимо треба да буде само због тог разлога. Треба да постанемо људи који воле Бога да би наш живот могао да се преобрази, а ми сами постали слични Господу нашему Исусу Христу.